

امام حسین (ع) در کلام ولي عصر (عج)

از بهترین توصیفات که راجع به امام حسین (ع) شده، توصیفی است که حضرت ولي عصر (عج) راجع به آن حضرت بیان می‌کند: «تو ای حسین! در طاعت خدا تلاش‌گر و نسبت به عهد و پیمان حافظ و مراقب بودی، از راه فاسقان سر بر می‌تافتی.»

از بهترین توصیفات که راجع به امام حسین (ع) شده، توصیفی است که حضرت ولي عصر (عج) راجع به آن حضرت بیان می‌کند: #171؛ تو ای حسین! در طاعت خدا تلاش‌گر و نسبت به عهد و پیمان حافظ و مراقب بودی، از راه فاسقان سر بر می‌تافتی.»

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه فارس، برای شناخت ماهیت وجودی هر شخصی، باید به نزدیک‌ترین کسان او رجوع کرد و با شنیدن گفته‌هایی که در آن تنها صدق گفتار مشاهده می‌شود، می‌توان افراد شناخت. بر همین اساس است که پناه بردن به کلام معصومین (ع) بهترین مرجع و منبع برای شناخت امامان معصومین (ع) به شمار می‌رود.

در حقیقت هر آنچه از رهبران الهی ما به دستمان رسیده، از نوشته، وصیت‌نامه، مکاتبه، روایت و حدیث، بیانگر تمام هستی آنهاست و آنجا که فهم ما، یاری‌رسان درکمان از مقام و منزلت اولیای الهی نباشد، رجوع به احادیث امامی درباره امام دیگر، می‌تواند چشمان ما را به حقایق شأن و منزلت امامت برساند.

امام حسین (ع) نیز به دلیل اثرگذاری خاصی که در مکتب شیعه دارد، و چگونگی زندگی، قیام و شهادتی که داشت، بسیار مورد سؤال امامان بعد از خود قرار گرفت تا شناخت شیعیان از امام سوم خود، بیشتر شود و هر یک از اولاد معصوم ایشان نیز به دنبال ارائه بهترین توصیف در باره شخصیت نورانی سیدالشهدا (ع) بودند. در این نوشتار به صورت خلاصه، سعی شده تا به مناسبت اربعین حسینی، اظهارات حضرت ولي عصر (عج) در باره جد شهیدشان برای بازشناسی شخصیت امام حسین (ع) ارائه شود.

از بهترین توصیفات که راجع به حضرت امام حسین (ع) شده، توصیفی است که ولي عصر (عج) راجع به آن حضرت کرده است؛ آنجا که در خطاب خود به جد بزرگوارش امام حسین (ع) می‌گوید:

#171؛ كُنْتُ لِلرَّسُولِ وَاوْدًا وَّ لِلقُرْآنِ سَدَدًا وَّ لِلأَمَةِ عَضُدًا وَّ فِي الأَعَةِ مُجْتَهِدًا حَافِظًا لِلعَهْدِ وَّ المِيثَاقِ نَاقِبًا عَنِ السُّلْطَانِ تَنَاقُوه تَأَوُّهُ المَجْهُودِ طَوِيلَ الرُّكُوعِ وَّ السُّجُودِ زَاهِدًا فِي الدُّنْيَا رَهْدَ الرَّاحِلِ عَنهَا نَظِيرًا بَعَيْنِ المُسْتَوْحِشِينَ مِنْهَا»

(تو ای حسین! برای رسول خدا فرزند و برای قرآن سند و برای امت بازویی بودی، در طاعت خدا تلاش‌گر و نسبت به عهد و پیمان حافظ و مراقب بودی، از راه فاسقان سر بر می‌تافتی، آه می‌کشیدی، آه آدمی که به رنج و زحمت افتاده، رکوع و سجود تو طولانی بود، زاهد و پارسای در دنیا بودی، زهد و اعراض کسی که از دنیا رخت برکنده است، با دیده وحشت‌زدگان بدان نگاه می‌کردی.)

امام مهدی (عج) در این عبارات، جد بزرگوار و شهید خود را با ده عنوان وصف کرده است: ایشان در آغاز کلام، امام حسین (ع) را فرزند رسول خدا (ص) معرفی می‌کند. امام حسین (ع) نواده پیامبر اکرم (ص) بود و رسول خدا (ص) او را فرزند خویش می‌خواند.

امام زمان (عج) سیدالشهدا (ع) را سند و پشتوانه قرآن می‌خواند. قرآن، با اتکا به وجود مقدس، قیام و شهادت امام حسین (ع)، در جهان استقرار و گسترش یافت و هر آنچه را که قرآن کریم، در قالب الفاظ، بیان فرموده در وجود مطهر حسین (ع) مشاهده می‌شود. بر اساس این گفته، امام حسین (ع) بازویی امت بود. امت اسلامی با وجود این امام دارای بازویی پرتوان و قدرتمند بوده و هستند و به همین دلیل می‌توانند همه قدرت‌های ضدخدایی را در هم بشکنند و نابود سازد.

امام زمان در این بیان، امام حسین (ع) در راه اطاعت پروردگار، سخت‌کوش و تلاش‌گر بود. دعا، نیایش، ابتهال، نماز و مناجات شبانه وی در تاریخ، ضبط شده و خود مایه اعجاب آدمی است.

همچنین، در این بیان شریف امام حسین (ع) نگهدارنده عهد و میثاق معرفی شده است. عهد و پیمان با خداوند یا با مردم را هرگز نقض نکرد و ثابت و استوار روی پیمان خویشتن ماند و وفا کرد و در آخر نیز در راه وفای به عهد خود و یارانش شهید و زنان خاندانش اسیر شدند.

امام حسین (ع) از راه و روش فاسقان و فاجران روی‌گردان بود. هرگز روی به آنان نیاورد و تمایل به سویی آنان نکرد و چطور ممکن است کسی که #171؛ فناء فی‌الله» پیدا کرده به مخالفان فرمان پروردگار روی بیاورد و به آنان تمایل پیدا کند؟

امام حسین (ع) دردمندانه آه می‌کشید، چون ناله کسی که سخت به رنج و زحمت افتاده و بار سنگینی از غصه و اندوه در دل دارد و در سینه‌اش جراحی التیام‌ناپذیر است.

امام شهید، رکوع‌ها و سجده‌های طولانی داشت، مدت‌ها در حال رکوع و سجود می‌ماند و ذکر خدا می‌کرد. به نظر می‌رسد که این جمله، رمز شوق عمیق و ریشه‌دار آن بزرگوار به معبود و محبوب حقیقی‌اش خداوند متعال است و چون از خلوت با خدا و انس به ذات لایزال او لذت می‌برد، از این رو سجده را که درست خلوت با خداست طول می‌داده و احساس خستگی نمی‌کرده است.

سیدالشهداء (ع) نسبت به دنیا زاهد، بی‌رغبت و بی‌علاقه بود. دنیا در نظر مبارک و خدایین آن حضرت، جلوه و جلا و فروغ و بهایی نداشت. چنان از دنیا اعراض کرده بود که گویا به کلی از آن برکنده شده و قدم در سرای ابدی و جهان آخرت گذاشته است.

نظر امام حسین (ع) به دنیا، نظر وحشت‌زدگان بود. آنجا که نظر دیگران نظر خریداری و نگاه عاشقانه بود، نظر آن بزرگوار به دنیا نظر انسان وحشت‌زده بود و نگاهش، نگاه دل‌بریدگان از آن، و بالاخره او از دنیا و زرق و برق آن در فرار بود که این چیزها در چشم انسان دریا دلی چون امام حسین (ع) کم‌ترین فروغی ندارد.